स ह हꣳसो हिरण्मयो भूत्वा। स्वर्गं लोकमियाय। आदित्यस्य सायुज्यम्। हꣳसो ह वै हिरण्मयो भूत्वा। स्वर्गं लोकमेति। आदित्यस्य सायुज्यम्। य एवं वेद। देवभागो ह श्रौतर्षः। सावित्रं विदाञ्चकार। तꣳ ह वागदृश्यमानाभ्युवाच ॥ ११ ॥

सर्व्वं बत गौतमो वेद। यः सावित्रं वेदेति। सहोवाच। कैषा वागसीति। अयमहꣳ सावित्रः। देवानामुत्तमो लोकः। गुह्यं महो बिभ्रदिति। एतावति ह गौतमः। यज्ञोपवीतं कृत्वाधो निपपात। नमो नम इति ॥ १२ ॥

स होवाच। मा भैषीगातम। जितो वै ते लोक इति। तस्माद्ये के च सावित्रं विदुः। सर्व्वे ते जितलोकाः। स यो ह वै सावित्रस्याष्टाक्षरं पदꣳ श्रियाभिषिक्तं वेद। श्रिया हैवाभिषिच्यते। घृणिरिति द्वे अक्षरे। सूर्य्य इति चीणि। आदित्य इति चीणि ॥ ॥ १३ ॥

एतद्वै सावित्रस्याष्टाक्षरं पदꣳ श्रियाभिषिक्तम्। य एवं वेद। श्रिया हैवाभिषिच्यते। तदेतदृचाभ्युक्तम्। ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्। यस्मिन्देवा अधि विश्वे